

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 376/2542

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงนครราชสีมา โจทก์ บริษัท เกริกเกียรติ เอ็นเทอร์ไพรส์ จำกัด ผู้ร้อง นาย ริด ยอดทองกลาง จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, ป.อ. มาตรา 33

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด การให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของผู้ร้อง หลังจากผู้ร้องให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไปแล้ว ผู้เช่าซื้อเป็นผู้ครอบครองใช้สอยรถจักรยานยนต์ดังกล่าว ผู้ร้องไม่อาจทราบได้ว่าจำเลยซึ่งเป็นลูกเลี้ยงของผู้เช่าซื้อจะเอารถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้กระทำความผิดเมื่อใด ทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ร้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำความผิดของจำเลย จึงน่าเชื่อว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด และที่ผู้ร้องไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อหลังจากทราบว่าจำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้กระทำความผิด จะถือว่าผู้ร้องทำไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นอันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหาได้ไม่ เพราะกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต เมื่อรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง การยื่นคำร้องขอคืนของกลางก็เพื่อประโยชน์ของผู้ร้องเอง ผู้ร้องย่อมมีสิทธิร้องขอให้ศาลสั่งคืนของกลางแก่ผู้ร้องได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานแข่งรถในทางตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, 160 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยและริบรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน นครราชสีมา 4 ก-6687 ของกลางผู้ร้องยื่นคำร้องว่า รถจักรยานยนต์ของกลางที่ศาลสั่งริบเป็นของผู้ร้อง แต่ให้นายยุ่ง รสสุนทร บิดาจำเลยเป็นผู้ครอบครอง จำเลยถือวิสาสะนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้โดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ครอบครองผู้ร้องและผู้ครอบครองไม่ได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ขอให้สั่งคืนรถจักรยานยนต์ของกลางแก่ผู้ร้อง โจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า ผู้ร้องไม่ใช่เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางและผู้ร้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ผู้ร้องรู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดของจำเลยหรือไม่ เห็นว่า ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด การให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของผู้ร้องตามหนังสือรับรองสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท จังหวัดนครราชสีมา เอกสารหมายเลข ร.1 หลังจากผู้ร้องให้เช่าซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไปแล้ว ผู้เช่าซื้อเป็นผู้ครอบครองใช้สอยรถจักรยานยนต์ดังกล่าว ผู้ร้องไม่อาจทราบได้ว่าจำเลยซึ่งเป็นลูกเลี้ยงของผู้เช่าซื้อจะเอารถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้กระทำความผิดเมื่อใด ทางนำสืบของโจทก์ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ร้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำความผิดของจำเลย จึงน่าเชื่อว่าผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด และที่ผู้

ร้องไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อหลังจากทราบว่าจำเลยนำรถจักรยานยนต์ของกลางไปใช้
กระทำความผิด จะถือว่าผู้ร้องทำไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นอันเป็นการใช้สิทธิโดยสุจริตหาได้ไม่
เพราะกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต เมื่อรถจักรยานยนต์
ของกลางเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง การยื่นคำร้องขอคืนของกลางจึงน่าเชื่อว่าเป็นไป
เพื่อประโยชน์ของผู้ร้องเอง ผู้ร้องย่อมมีสิทธิร้องขอให้ศาลสั่งคืนของกลางแก่ผู้ร้อง
ได้"พิพากษากลับ ให้คืนรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน นครราชสีมา 4 ก-6687 ของกลางแก่ผู้
ร้อง

องค์คณะ

ชาญชัย ลิขิตจิตถะ · เจริญไท สุนทรนนท์ · ชวเลิศ โสภณวัต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/376/2542>